

νάρχου, οἷος ἦτο ὁ Λουδοβίκος ΙΔ', οἷος εἶναι ὁ ἐξάδελφος τοῦ βασιλέως μας 'Αβδὺλ Χαμίτ.

Καὶ θὰ συμβαίνει ἐν τῇ μοναχικῇ μας ἀλλή, ὅ,τι ἀναφέρουν τὰ χρονικά τῆς αὐλῆς τοῦ αὐτοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' προκειμένου περὶ ἐνὸς δουκὸς, ὅστις ἠναγκασμένος νὰ χαιρετᾷ πάντοτε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διέρχεται τὴν αὐλὴν τῶν Βερσαλιῶν παρὰ μὲ τὸ καπέλο σ' τὸ χέρι.

Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἡ κατεξουτέλις τοῦ συντάγματος καὶ ἡ ἀποχοίρωσις τῆς Βουλῆς. Ἄν ἔχῃ τι γόντρον τὸ συνταγματικὸν πολίτευμα, εἶναι ἡ ἐξουσία τῆς Βουλῆς. Ἐκαστος βουλευτὴς εἶναι εἰς βασιλεὺς. Καὶ ὅ,τι ἡμᾶς τοῦλάχιστον ἠύφρανε, τὸ πρῶτον εἰσαλθόντας εἰς Βουλὴν ἐλληνικὴν, εἶναι ἐκεῖνο τὸ καὶ ἴσχυι τῶν βουλευτῶν, μὲ τὸν πῖλον πάντοτε ἐπὶ κεφαλῇ, μὲ τὰς πόδας ἐνίοτε ἐπὶ τῶν θρανίων, τὰς χεῖρας ὀπίσω ἐπὶ τοῦ βήματος, τὴν ράβδον ἀνὰ χεῖρας καὶ λέγοντας περὶ ὧν καὶ περὶ τοῦ βασιλέως μετὰ τῆς αὐτῆς ἐλευθεροστομίας μεθ' ἧς ὁ ἀνυπόφορος Στεφανίδης βαττολογεῖ ἐν τῷ καφενίῳ Γιαννοπούλου.

Τώρα αὐτὰ ὅλα πάνε. Βασιλεὺς, πρόεδρος τῆς Βουλῆς, Κυβέρνησις ἀπεφάνθησαν ὑπὲρ τοῦ ἐξουτελισμοῦ τῶν βουλευτῶν ὑπὸ ἐνὸς ὑπνέτου τοῦ βασιλέως.

Ἄν τὸ ζήτημα λάβῃ διαστάσεις, πιστεύσατέ με θὰ λάβῃ διαστάσεις ὑπουργικοῦ ζητήματος. Ἀλλὰ τὸ μέγα ζήτημα, τὸ μεταξὺ Βουλῆς καὶ βασιλέως ἐλύθη κατὰ τῆς Βουλῆς καὶ εἴμεθα λίαν εὐχαριστημένοι διὰ τὴν λύσιν αὐτὴν, διότι ὁ λαὸς ἐξω τυλίστει εἰς τὴν αὐτὴν περιφρόνησιν ὅλους καὶ ὅλα καὶ περιμένει μίαν ἡμέραν, ἀργὰ ἢ ὀγλίγωρα, νὰ ἐκδικηθῇ.

Καλιδάν.

ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ

Ὅλα τὰ νερὰ βρεθῆκαν ἀγιασμένα μὲ τὰ Φῶτα.

Μοναχὰ τοῦ Σούτσου τρέχουν λασπωμένα σὰν καὶ πρῶτα.

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΙ ΨΑΛΤΑΙ ἢ ΨΑΛΤΑΔΕΣ

(ΕΙΚΩΝ).

I.

— Διατί γελάς;

— Ἄ χὰ χὰ χὰ ἄφησέ με νὰ ξεθυμάνω 'λίγο καὶ σοῦ λέγω συνώδευα μίαν κηδεῖαν . . . χὰ χὰ χὰ

— Συνώδευες κηδεῖαν! καὶ γελάς!! ὦ! τῆς ἀναισθησίας σου!!!

— Μὴ μὲ καταδικάζῃς πρὶν ἀκούσῃς ἄ χὰ χὰ . . . ὦχ! θὰ σκάσω

— Ἀλλὰ τότε λέγε περὶ τίνος πρόκειται νὰ γελάσω καὶ ἐγώ· γνωρίζεις ὅτι ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων μόνον τὸν γέλωτα ἐκτιμῶ, ἀλλὰ τὸν δικαιολογημένον· ἐκτός ἂν γελάς ἀνευ λόγου, μόνον διὰ νὰ μιμηθῇς τὴν μουσικὴν, ἥτις ἐπιστρέφουσα τοῦ Νεκροταφείου παιανίζει παιδρὰ ἐμβατήρια· ἀλλὰ σὺ τὴν ὑπερηκόντισες, δὲν εἶσαι παιδρὸς, σὺ γελάς, ἢ μάλλον καγχάζεις

— Ἀκουσε χὰ χὰ χὰ

ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΑΙ.

A'.

Πρὸς τὸν Διευθυντὴν τοῦ Μὴ Χάνεσαι,

Συνήθως ἐπιστολαὶ τοιαῦται ἄρχονται ἀπὸ μικρᾶς αὐτοβιογραφίας ἢ καὶ ἐπὶ τὸ συντομώτερον καὶ περιεκτικώτερον αὐτογραφίας. Εἰς ἐμὲ νὰ ἐπιτρέψῃτε νὰ μὴν ὑποβληθῶ εἰς τοιαύτην ἐξομολόγησιν, διότι εἶμαι ἐναντίος πάσης ἐξομολογήσεως εἴτε ἐνώπιον ῥασοφόρου βαθυπώγωνος εἴτε ἐνώπιον νεάνιδος ἀγενεῖου—διότι ὑπάρχουν καὶ μυστακοφόροι τοιαῦται—γίνονται. Φέρω δ' ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ τὸ ἐπιχείρημα, ὅτι ἅμα γνωρισθῶ καὶ ἀρχίσῃ νὰ γίνηται λόγος περὶ ἐμοῦ, κοκκινίζω καὶ τὰ χάνω. Καὶ τί χρῶμα θὰ ἔχω ὅταν γράφω δὲν σὰς μέλει· ἐνδιαφέρεσθε ὅμως πιστεύω διὰ τὸ δεύτερον. Καὶ τώρα ἀκριβῶς ἐνθυμοῦμαι τὸν Μοντεσκιὲ ὅστις εἰς παρομοίαν εὐρεθεὶς περίστασιν ἔκρυψε τὸ ὄνομά του διὰ νὰ μὴν τὸ πάθῃ, ὡς ἔλεγεν, ὅπως ἡ ὥραϊον πόδι ἔχουσα Κυρία, ἥτις ἅμα ἰδῇ βλέμματα νὰ σταυρόνῃσι τὸ γλαφυρόν της μέλος, τότε ἀκριβῶς ἀρχίζει νὰ στραβοπατᾷ.

Αἱ πολιτικαὶ μου ἐπιστολαὶ ἀντικείμενον θὰ ἔχωσι τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας, ὅπερ δύναται νὰ λογισθῇ εἰς τὰς δύο λέξεις: διαίτησις ἢ πόλεμος.

Περὶ τὸ ζήτημα αὐτὸ ἐστρέφετο χθὲς ὡς ἵππος ἡ ἡμίονος μαγγανοπηγᾶδου τὸ χθεσινὸν φύλλον τῆς Ὁρας. Πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἐκ τῆς περιστροφῆς ζάλης τοῦ ζώου, ὁ κηπουρὸς φροντίζει νὰ καλύπτῃ τοὺς ὀφθαλμούς του· διὰ λόγους αὐτοσυντηρησίας ἡ Ὁρα ἐφρόντισε νὰ δέσῃ καὶ τοὺς ἰδικούς της καὶ τοῦ εὐφυοῦς συντάκτου της, ὅστις ὅμως ὡς πονηρὸς συχνὰ φαίνεται ἡπάτησε τὴν δέσποιάν του· ἀνέβλεπε περιοδικῶς.

— Αἷ λοιπὸν χαῖρε, καὶ γέλα ἕως αὔριον, ἂν σὲ ἀφίνη ἡ ἀστυνομία.

— Μὴ θυμόνης δά τελείωσε ὀμιλῶ

— Ἀκούω

II.

— Ἐβάδιζα εἰς τὴν Πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος..χάχά..

— Ἐβάδιζες εἰς τὴν Πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος . . .

— Ναί, ἐβάδιζα σύννους—πρᾶγμα τὸ ὁποῖον πολὺ σπανίως μοῦ συμβαίνει—ὅταν ἔξαφνα ἀκούω φοβεράς καὶ ἀπαισίας κραυγὰς ἐκ τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἑρμού προερχομένας, διακρίνω δὲ μακρὰν ὁμάδα ὄντων προχωρούντων βραδέως καὶ ἐν πυκνῇ φάλαγγι· ἐπειδὴ ὅμως ἀετός, ὡς γνωρίζεις, δὲν εἶμαι, δὲν ἠδυνήθην νὰ χαρακτηρίσω τὸ γένος τοῦλάχιστον, ἂν ὅχι τὸ εἶδος τῶν ὄντων τούτων ἔτεινα τὸ οὖς ὅπως ἐκ τῶν φωνῶν ἐννοήσω τῶν φωναζόντων τὴν φύσιν, ἀλλὰ μάταιος ἀγὼν, δὲν ἠδυνήθην νὰ ἀντιληφθῶ ἂν οἱ ἦχοι ἦσαν βληχήματα, μπηκασμοί, μυκηθμοί, γρυλλισμοί, βρυχηθμοί, ὠρυγμοί, ἢ τὸ πιθανώτερον ὀγκηθμοί γνωρίζων ὅμως ὅτι πάσας τὰς ἀμφιβολίας ὁ χρόνος τὰς διαλύει καὶ ἔχων ἑναυλον εἰς τὰς ἀκρὰς μου τὴν ἱστορικὴν συμβουλήν τοῦ εὐγενοῦς λόρδου, ἀπεφάσισα ὡς Ἑλλήν νὰ ἔχω ὑπομονὴν ἕως οὗ τὸ κακὸν πλησιάζῃ· ἔλαβα ὅμως προφυλακτικὰ μέτρα καὶ ἐξησφαλίσθην πλησιάσας εἰς θύ-

Μολιέρου, εἰς τὸν εὐφυᾶ συγγραφέα τῆς Παππύσης.
Διατί ὁ εἰς τυφλῶς πολέμους...

Διατί ὁ εἰς τυφλῶς πολεμικός καὶ ὁ ἄλλος ἀκουσίως τοι-
οῦτος; Ἡ ἀπάντησίς μου εἶναι ὀλίγον χυδαία, ἀλλὰ τίς
δύναται νὰ ἀρνηθῇ τὴν ἀλήθειαν διότι παρουσιάζεται ὑπὸ
λινὸν ἔνδυμα, οὐχὶ δ' ὑπὸ μεταξωτὴν ἐσθῆτα; Ὁ τυφλῶς
πολεμικός, εἶναι ὁ ὀνειροπόλος πρωθυπουργὸς τοῦ πολέμου.
Ὁ ἄλλος, ἐκ τοῦ πολέμου δὲν προσδοκᾷ τίποτε, οὔτε ἀ-
κόμη ἀφαιρὴν εὐφυολογίας· εἶναι δὲ ὁμολογουμένως εὐφύε-
στερος ἢ τοῦλάχιστον ὁ πολιτικός· τοῦ νοῦς δὲν ἐπισκοτί-
ζεται, ὡς παρὰ τῷ ἀρχηγῷ του, ὑπὸ πολιτικῶν παθῶν.
Ἐννοεῖτε τώρα πόσον διαφορετικὰ εἶναι τὰ ἔκτακτα ἔργα

Ἐννοεῖτε τώρα πόσον δυσπίστως ἔχω πρὸς τὴν πολεμικὴν τῆς Ὑβρας· ὅταν ἐκ τῆς ἀκαταστασίας ἐνὸς τόπου πρὸφυλάκιον ἐκεῖνο τὸ περιεργάζομαι πολὺ, ὡς θὰ περιεργαζόμενῳ κίθωτίδιον δι' ὃ θὰ συνελάβανον τὴν ὑπόνοιαν ὅτι κρύπτει ἐκρηκτικὴν μηχανήν.

Τί μεταβολὴ εἰς τὸν ἄνθρωπον αὐτόν. Ἐννοοῦμεν τὴν κ. Τρικούπην. Βῆρηνικὸς ἀντὶ πάσης θυσίας πρὸ ὀλίγων ἀκόμη μηνῶν· πολεμικὸς ἀντὶ πασῶν τῶν θυσιῶν μόλις μετὰ δεκά- μηνον. Πότε εὐρίσκετο ἐν τῇ ἀληθείᾳ; Τότε ἢ νῦν; Πότε εἰργάζετο ἀληθῶς ὑπὲρ τοῦ τόπου; Τότε ἢ νῦν; Πότε διεγίνωσκε τὴν πολιτικὴν τῆς Εὐρώπης; Τότε ἢ νῦν; Αἱ ἀπαντήσεις ἐκείνου εἰς τὰς

Αἱ ἀπαντήσεις ἐκείνου εἰς τὰ ἐρωτηματικά αὐτὰ σᾶς εἶ-
ναι ἤδη γνωσταί. Τότε Βήκονσφιλδ, θὰ σᾶς εἴπῃ. Τώρα
Γλάδστων. Τότε ΙΓ'. Πρωτόκολλον καὶ Δεληγιάννης. Τώρα
Συνδιάσκεψις Βερολίνου καὶ Τρικούπης. Τότε στρατὸς Κου-
μουδούρου. Τώρα Ἐπιστρατεία ἔργων τῶν χερῶν του.
Περίεργον! Ἐννῶιστα πολλὰ πάλιν ἐπὶ τῇ ἐξέτασιν τῆς

Παρίεργον! Ἐγνώρισα πολλά παράδοξα ζῶα καὶ δὲν ἐξε-
πλάγην τοσοῦτον, ὅσον ἐκπλήσσομαι ὁσημέραι σπουδάζων
τοὺς πολιτευομένους μας. Μεταξὺ τῶν κοινῶν γυναικῶν ἓάν
θελήσῃς νὰ κατηγορήσῃς μίαν, ἡ ἄλλη ἀναλαμβάνει ἢ

ρουμένης. Μεταξύ τῶν πολιτευομένων οὔτε αὐτὴν τὴν ἀβρ-
τητα δὲν εὐρίσκετε. Τὸ αὐτὸ πρᾶγμα εἰς χεῖρας τῶν ἀντ-
πάλων τῶν μυρίζει Κόλασιν· εἰς τὰς ἰδικὰς τῶν Παράδεισων
Διατὶ πόλεμον τὸ 1881.

Διατί πόλεμον τὸ 1881, διατί εἰρήνην τὸ 1880 ; Διατί
τὸ σύνθημα τότε : μετὰ τῶν δυνάμεων, τὸ σύνθημα τώρα
κατὰ τῶν δυνάμεων ;

Ἐάν ἐρωτήσῃτε ὁλοὺς τοὺς πολεμικοὺς, θὰ σᾶς ἀπαντή-
σουν : **Ἡ ἐπιστρατεία !** Καὶ τίνα σκοπὸν εἶχεν ἡ ἐπι-
στρατεία ; Σᾶς τὸ λέγει ἡ **Ὥρα** τῆς πρώτης τοῦ Ἑτους
τὴν κατοχὴν τῆς νέας χώρας ! Ἀλλὰ ἄλλο στρα-
τοκράτης, ἄλλο στρατὸς πολέμου. Ὁ κ. Τρικούπης πρωθυ-
πουργὸς αὐτὸ ἐνόει ὅτε ἦτο πρωθυπουργός· καὶ ὅτι ἐν-
αὐτὸ, ἀπόδειξις ἡ ἐπιπολαιότης μεθ' ἧς εἰργάσθη διὰ τὴν
στρατιωτικὴν τοῦ τόπου σύνταξιν· στρατὸς ἀγύμναστος,
νεοσύλλεκτος, γυμνός, ἀνυπόδητος, φθειριῶν, χωρὶς ἀξιωμα-
τικῶν δὲν εἶναι στρατὸς πολέμου, μόλις εἶναι στρατὸς
κατοχῆς· καὶ ὅτι ἐνόει αὐτὸ, ἀπόδειξις ὅτι ὁ κ. Τρικούπης
δὲν εἶναι ἄπατρις· διότι μόνον τοιοῦτος θὰ ἔστελλε τὴν νεο-
λαίαν τοῦ τόπου τοῦ ἐπὶ σφαγὴν Βασιβοζούκων καὶ Κιρκι-
σίων.

Ἀλλὰ τώρα συμφέρει αὐτῷ νὰ συγκύση τὰ δύο καὶ συγκρίνων τὰ μὴ ἐπιδεχόμενα συγκρίσεως, νήπιον πρὸς ἄθλητήν, τὴν Ἑλλάδα πρὸς τὴν Αὐστρουγγαρίαν, λέγει·
 «Ἐντολὴν τῆς Εὐρώπης ἐξεπλήρωσε καὶ ἡ Αὐστρουγγαρία καταλαβοῦσα τὴν Βόσταν καὶ τὴν Ἑρζεγοβίναν, ὅπου ἡδυνήθη ὁμως νὰ ἐκτελέσῃ ἀναιμάκτως τὴν ἐντολήν. Τοῦτο ἔχουσα ὑπ' ὄψιν ἡ Ἑλλὰς ἡτοιμάσθη εἰς πόλεμον.»
 Νομίζω ὅτι ἀκούω ἐν τῷ αἵματι·

Νομίζω ὅτι ἀκούω ἐμπειρικὸν ἱατρόν. Πάρτε ἓνα αἷμα
ἀνδρὸς ὅστις περᾶται πᾶν σίδηρον. Ἡ Αὐστροουγγαρία ἀπο-
στείλει στρατὸν κατοχῆς, διότι ἤτο βεβαία ὅτι δὲν θά-
ρρισκεν ἀντίστασιν κατὰ τῆς Τουρκικῆς Αὐτοκρατορίας, ἀ-
λλὰ κατ' ὀλίγων λειψάνων τῆς ἐρζεγοβινιακῆς ἐπαναστάσεως
κατ' ὀλίγων ψωρομπέηδων τῆς Βοσνίας, οὓς ὁ χρυσὸς καὶ
ὁ λόγχαί της θὰ ἐσκόρπιζον αὐθωρεῖ. Διὰ μᾶς γελαῖς ;

ραν ἐμπορικοῦ καταστήματος ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐν ἀνάγκῃ
 νὰ χωθῇ. . . Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον τί βλέπω! ὁ ὁμιλος ἦτο
 ἀνθρώπων, καὶ μάλιστα πενθούντων· προηγοῦντο σεβά-
 σμιοι ἱερεῖς, εἶπετο ὁ μακαρίτης—αἰωνία του ἡ μνήμη—
 τὸν οἰνώδευον συγγενεῖς τε καὶ φίλοι, ὑπῆρχε δὲ καὶ
 ὥραϊον φίλον, μὰ τόσον ὥραϊον ὥστε πιστεύω ὅτι μόνον
 τοῦ νεκροῦ ἡ καρδιά ἔμενεν ἀπαθὴς καὶ ἀσάλευτος ἐπὶ τῇ
 θεᾷ του. . . ἀπεκαλύφθη, ὡς ὤφειλον. Ἦδῃ ἀφοῦ ἔμα-
 θες τί ἦτο ὅπερ προσέβαλε τοῖς ὀφθαλμοῖς μου θὰ ἐνόη-
 σεις βεβαίως τί ἦτο ὅπερ προσέβαλε τὰ ὠτά μου. . . ὅτι
 αἱ ἐκφοβίσασαί με κραυγαὶ ἦσαν ἀνθρώπιναι, καὶ ὅτι οἱ
 κραυγάζοντες οὐδὲν ἄλλο ἦσαν εἰμὴ ψάλλται ἢ ψαλτάδες...
 Ἡ κηδεῖα ἦτο ἐπίσημη καὶ οἱ ψάλλται ἦσαν πολλοί· εἰς
 ἐξ αὐτῶν ἦτο προγαστὴρ καὶ κολοσσιαίων διαστάσεων· ἡ
 κατασκευὴ τοῦ προσώπου -ου, ἰδίως ἐνεκα τῶν ἐξεχόντων
 ὀφθαλμῶν του καὶ τῶν ἐξοικημένων παρειῶν του ἠδύνατο
 νὰ ἐμβάλλῃ εἰς ἀμηχανίαν καὶ τὸν σοφώτερον φυσιοδίφην
 ἂν πρέπη νὰ τὸν κατατάξῃ μετὰ τῶν ἀνθρώπων ἢ νὰ τὸν
 θεωρήσῃ μᾶλλον ὡς πελώριόν τινα τερατώδη βάτραχον....
 ἔκράτει εἰς τὴν δεξιάν κομβολόγιον καὶ προέστατο τῶν
 λοιπῶν· ἐνδυμασίαν ἔφερε τὴν λεγομένην—δὲν γνωρίζω δι-
 ατί—εὐρωπαϊκὴν· ὁ ὑψηλὸς του πῖλος ἀρχαιοπρεποῦς ὅλως
 κατασκευῆς ἥτό ποτε μέλας, ἀλλ' ἤδη κατήντησεν ἐλαιό-
 χρους· ἡ περισκελὶς του ἦτο μικροτέρα τῶν διαστάσεων τῶν

σκελῶν του ὥστε ὑπέφωσκον περικνημίδες οὕται πά-
ποτέ λευκαί, ἐσύροντο δὲ ἀσπλάγχχνως κατὰ γῆς τὰ τέσσαρα
κορδόνια τοῦ ἐσωθράκου του, ἅτινα πατούμενα ὑπὸ
ὀπισθεν ἐρχομένων προὔκालον λογομαχίας καὶ φράσεις
κιστα ἐν ἁρμονίᾳ διατελούσας πρὸς τὰ ἐν ἐνεργείᾳ καθ-
κοντά του . . . ὁ παρ' αὐτῷ χά χά χά . . .
— "Ἐλα δά! πάλι.

— "Ελα δά! πάλι . . .

— Ὁ παρ' αὐτῷ ἀπετέλει καθ' ὅλα τοὺς ἀντίποδας τοῦ
διότι ἦτο ἰσχνὸν καὶ πηχυαῖον γερόντιον οὐτινος
εὐρωπαϊκὴν ἐνδυμασίαν δὲν ἡδυνήθην νὰ διακρίνω ὅπως
τὴν περιγράψω διότι ἦτο ἐγκεκορδυλημένος ἐντὸς σαβάνης
ἐφ' οὗ ἦσαν ἀποτετυπωμένα τετραγωνίδια μελανὰ καὶ
καὶ ἐναλλάξ, ἐνεκα δὲ τῆς ἀλλοιώσεως τῶν χρωμάτων
τοῦ πανδαμάτορος χρόνου τὸ σάλιον τοῦ ἦτο ὅμοιον μὲν
ὑφασμα δι' οὗ συλλαμβάνουσι τὰς πέρδικας δηλ. τὸ κοινὸν
λεγόμενον περδικοπάνι, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι δὲν θὰ ἡδύ-
νατο νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τοιαύτην ἐργασίαν, διότι αἱ πέρ-
δικες μὲ ὅλον τὸν ὄγκον τοῦ σώματός των δὲν θὰ ἐδύσκο-
λεύοντο εἰς πρώτην ἀπόπειραν νὰ εὕρωσιν εὐρείας δια-
στάσεις... Ὁ τρίτος ἦτο φουσταναλοφόρος μετὰ σουρτουκι-
νοῦ παρὸς δὲ ἦτο ὅμοιος μὲ ῥακοσυλλέκτην πωλητὰν
πάντα τὰ ῥάκη ἐκτὸς ἐκείνων ἅτινα ἐφόρει... Ὁ τέταρ-
τος ἦτο καλόγηρος ὅστις ἐφόρει μὲν ἕν κοντὸν ῥάσον, δὲ
ἐφόρει ὅμως περικνημίδας· εἶχεν ἐπὶ τῆς ἀγίας του κορυφῆς

σου ἐκάμαμεν ἐπὶ τέλους; Ἀγνωστον σὲ ἀνεδείξαμεν. Αὐτογνωμόνως σὲ ἀνεκνήρυξαμεν πρωθυπουργόν· πρὸς χάριν σου ἐστείλαμεν εἰς τὸν τάφον δύο πολιτικούς· καὶ σοῦ ἠνοίξαμεν τὸν δρόμον· μὲ μίαν ἔκφρασιν μομφῆς σὲ ἀφήσαμεν νὰ μᾶς διαφύγῃς ὑπερὰ ἀπὸ τόσῃν αὐθαίρετον πολίτευσίν σου· διατί μᾶς γέλας;

Ἐντολὴν τῆς Εὐρώπης ἐξεπλήρωσεν ἡ Αὐстроουγγαρία. Ποῦ εἶναι ἡ πρὸς ἡμᾶς ἐντολὴ τῆς Εὐρώπης; Ἡ ἐντολὴ αὕτη εἶναι ἡ περὶ διαιτησίας πρότασις. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι τῆς προτάσεως αὐτῆς προηγήθη ἡ ἀνακοίνωσις τῆς ἀποφάσεως τῆς ἐν Βερολίῳ συνδιασκέψεως· ἀλλ' ἡ ἀνακοίνωσις ἐκείνη προϋπετίθη, ὅπως καὶ ἡ διαιτησία, παραδοχὴν τῶν ἐνδιαφερομένων· οὐ τὴν παρεδέχθη· ὁ Σάββα πασσᾶς τὴν ἀπέκρουσε.

Τί νομίζεις; Ἐάν διὰ τὴν ἐντολὴν τῆς Εὐρώπης ἐπρόκειτο νὰ κηρύξῃ πόλεμον κατὰ τῆς Τουρκίας ἡ Αὐстроουγγαρία, θὰ τὸν ἐκήρυττεν; Θὰ τὸ ἐσυλλογίζετο πολὺ· σὺ δὲν τὸν συλλογίζεσαι, διότι ἔχεις τὸ Μεσολόγγι μέσα σου· ἀλλὰ τὸ Μεσολόγγι ἐκεῖνο ἐδημιούργησε τὴν Ἑλλάδα· τὸ δ' ἐντὸς σου Μεσολόγγι ζητεῖ νὰ τὴν καταστρέψῃ.

Ἐπὶ τέλους τί ζητεῖς; Πόλεμον συμμαχίας ἢ πόλεμον ἀπομεμονωμένον; Φαίνεται ζητῶν τὸ πρῶτον· ἀλλὰ τὸ ζητεῖς ἐλπίζων· ὅπως ζητεῖς ἐν τῇ Βουλῇ πτώσιν τῆς Κυβερνήσεως ἐλπίζων· πρώτην φορὰν ἀκούομεν ἀρχηγὸν τῆς ἀντιπολιτεύσεως ζητοῦντα πόλεμον διότι ἐλπίζει συμμαχίας. Καὶ τίς εἶσαι σὺ, ὁ ἐπὶ συμμαχίας ἐλπίζων; Ἀπὸ πότε συνέδεθη τὸ πρῶτον πάτωμα τοῦ Ζαχαροπλαστείου Σόλωνος μὲ τὸ ἀνάκτορον τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου ἢ μὲ οἷον δὴποτε ἄλλο ἀνάκτορον; Παρόμοια μᾶς ἔλεγε ἀπολογούμενος, ὅτι τὰ πάντα ἐπὶ τῆς πρωθυπουργίας σου ἐγένοντο τῇ αἰτήσῃ ἢ τῇ προσκλήσῃ ἢ τῇ προκλήσῃ ἢ τῇ συναίνεσιν ἐπὶ τέλους τῶν εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων. Καὶ ἔπειτα ἡναγκάσθης νὰ παρουσιασθῇς μὲ προσωπεῖον καὶ ἐπὶ τοῦ προσωπείου νὰ ἐπιγράψῃς αὐτογνωμόνως.

ῤυπαρὸν μοναστηριακὸν σκοῦφον, οἱ δὲ προϊστορικῶς ἀκτένιστοι πλόκαμοι τοῦ αἰωροῦντο ῥωμαντικῶς εἰς τοῦ; αἰθέρας . . . Ὁ πέμπτος ἐλεεινὸς βρακοφόρος ἔπαυσε τὸν χορὸν τοῦ Ἀγίου Βικεντίου ἐσύρετο δὲ μᾶλλον ἢ περιεπατεῖ, ἢ ἐκ τοῦ παθήματός του ὅμως προξενηθεῖσά μοι λυπηρὰ ἀηδία δὲν μοι ἐπέτρεψε νὰ τὸν παρατηρήσω προσεκτικῶς . . . Ὁ ἕκτος καὶ τελευταῖος ἦτο τέλειος βρακάς, τὸ χαρακτηρίζον τὸ ὄνομά του ἐνδύμα τὸ ποτὲ λευκὸν καὶ δι' ἐσωτερικὴν ὅλως χρῆσιν μετὰ ταῦτα ἐβάφη κυανοῦν κολλαρισθὲν ἀφειδῶς καὶ πλουσιοπαρόχως, εἴτα ἐβάφη πράσινον, μετὰ ταῦτα μαῦρον ἤδη δὲ ἐκ τῆς προβεβηκυίας ἡλικίας του εἶχε καταστήσει ὑποκίτρινον καὶ εἰς οὐδετέραν μᾶλλον κατάστασιν, ὡς σῶζον λειψάνα τῶν προγενεστέρων ὑπάρξεών του, ὡσάν νὰ ἐπρόκειτο διὰ τῆς θεᾶς του νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἰδεῶν πνευματιστοῦ τινος ἐκ τῶν πιστευόντων ὅτι μετὰ θάνατον τὸ πνεῦμα ἕως οὗτο εἰσέλθῃ εἰς ἄλλο σῶμα διατηρεῖ ἀμυδρὰν συνείδησιν τῶν προγενεστέρων ζωῶν του . . . ὁ ἀποβρακωθείς δὲ αὗτος χαμαιλέων καθ' ὅλας τὰς μεταχρωματίσεις του εἶχεν ἀσπλάγχχνως στιγματισθῇ καὶ δι' ἐνὸς κλασικωτάτου ἐμβαλώματος . . .

— Σὲ συγχαίρω φίλε μου, ἂν ὅχι διὰ τὴν περιγραφικὴν σου δεινότητα τοῦλάχιστον διὰ τὸ παρατηρητικὸν σου, ἀλλὰ πάλιν δὲν δύναμαι νὰ ἐξηγήσω τὴν τάσιν ἣν ἔχεις

Περαίνω τὴν πρώτην μου ἐπιστολὴν διὰ τῆς ἐξῆς σκέψεως.

Οἱ κυβερνητικοὶ ἔχουν τὰ χαρτοφυλάκια εἰς τὰς χεῖράς των· εἶναι δηλαδὴ ἐντὸς τοῦ παραδείσου καὶ δὲν ἔχουν νὰ φιλοδοξήσῃεν τι ἄλλο· ὁ ἀρχηγὸς των μάλιστα κάμνει περιπάτους μετὰ τοῦ κ. Τσιγγροῦ εἰς τὸν ἐλαιῶνα. Καὶ ὡς λέγουν αἱ κακαὶ γλώσσαι, τὰ μοιράζου, χωρὶς νὰ λένε τί μοιράζου. Δὲν δυσπιστῶ πολὺ εἰς αὐτούς. Ἀλλ' εἰς τὴν ἀντιπολίτευσιν ἣτις ἔχει κᾶτι νὰ πάρῃ, ἣτις λυσσᾷ διὰ τὴν ἐξουσίαν, δυσπιστῶ μὲ τὴν ἀδειά σας!

Ἀθήνησι, 2 Ἰανουαρίου.

Ἀγησίλαος.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ.

II

Μόλις ἠνεφέγησαν ἡμῖν αἱ πύλαι, σπεύδομεν, ὡς ὑπεσχέθημεν, νὰ ἐκθέσωμεν τὰς πρώτας ἡμῶν ἐντυπώσεις. Ἀναβαίνοντες ὅθεν τὴν μαρμαρότευκτον τῆς Ἀθηναϊκῆς λέσχης κλίμακα, τὴν μοῦσαν, ὡς οἱ ἐπικοὶ ποιηταί, ἐπικαλούμεθα ἵνα χειραγωγήσῃ τὸν ἀσθενῆ ἡμῶν κάλαμον.

Σὰς ἐτυχέ ποτε, φίλοι ἀναγνώσται, νὰ εἰσέλθῃτε ἀπρόσκλητοι ἢ παρασυρθέντες παρὰ φίλου εἰς οἰκίαν γνωστοῦ σας, ἐν ᾗ μεγαλοπρεπῆς ἐδίδετο χορὸς; Ὅποια ἐκπληξίς, ὅποση δειλία βεβαίως σας κατέλαβε εὐρεθέντας ἀνευ φράκου, ἀνευ χειροκτίων, ὡς ἐν πλήρει ὁδῷ. Τοιαύτην τινα ψυχικὴν ἡσθάνθημεν ταραχὴν, ἀπροσδοκῆτως εὐρεθέντες ἀντιμέτωποι τῶν Carreaux, Diaz, Régnault κτλ. Τὴν ἐκπληξιν ταύτην προητοίμασεν ἡμῖν ἡ ἐπιτροπὴ

νὰ εἰρωνεύῃς τὴν δυστυχίαν ὡσάν νὰ ἦσαι κἀνεὶς ὀψίπλουτος . . .

— Μὲ ἀδικεῖς· ὁ σκοπὸς μου δὲν εἶναι οὗτος· πιθανὸν ὑπὸ μίαν ἐποψιν νὰ ἔχῃς δίκαιον, ἀλλὰ πάλιν δὲν εἴμεθα νομίζω καταδικασμένοι νὰ βλέπωμεν ἐν ζωῇ ὅποια ὄντα μέλλουσι νὰ μᾶς προέμψωσιν εἰς τὴν τελευταίαν μὲς κατοικίαν ἐνῷ μάλιστα καυχώμεθα ὅτι εἴμεθα ἀπόγονοι τῶν Ἑλλήνων, ἐκείνων δηλ. οἵτινες τὴν καλλιανησίαν ἀνεβιβασαν εἰς τὸν θρόνον τῆς θεότητος . . . σπαντάσου κηδεῖαν μεγαλοπρεπῆ, ὅπως αὕτη εἰς ἣν παρεβῆθη πρὸ ὀλίγου, νὰ προηγούνται ὁ σταυρὸς, τὰ ἐξοτέρωγα, χρυσοπάρυφοι ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς, νὰ ἔπωνται κληροὶ, κομφοὶ καὶ ἐξηυγενισμένοι ἄνθρωποι, πλῆθος ὀχημάτων, μέσῳ δὲ πάσης ταύτης τῆς χορείας νὰ ἦναι ἐγκατεστημένη ἡμίσεια δωδεκάς τοιούτων ψαλτάδων . . . ὅποια σατυρικὴ ἀντίθεσις! ὅποιος τραγέλαφος!! ἂν φίλε μου εἶναι πτωχοὶ αἱ τοὺς βοηθήσῃ ἡ πολιτεία, ἂν ὅχι ἡ ἐκκλησί· αἱ τοὺς ἐνδύσῃ ὁ δῆμος ὁμοιόμορφόν τινα ἐνδυμασίαν ἢ νὰ τοῖς δανείζῃ κατὰ τὰς κηδεῖας, ἐπὶ τέλους ὑπάρχουσι πτωχοκομεῖα, ὑπάρχουσι νοσοκομεῖα, . . . ἔκτος αὖ ἡ ἀρχὴ θέλει δι' αὐτῶν νὰ διδάξῃ τοῖς ἀρχομένοις τὰ πάντα ματαιότης τὰ ἀνθρώπινα· ἀλλὰ πάλιν διδασχὴ οὕτως ἀπεχθῶς καὶ σκληρῶς γινομένη δὲν τιμᾷ πολὺ τοὺς διδάσκοντας.

— Ἐάν ἐξετασθῇ οὕτω τὸ ζήτημα ἔχεις δίκαιον καὶ